

wjesole powjestwo tež wjedźecź. A dofelž je wón jara mudry a rozhladny knjez, chcu so joho za dobrej radu prashecź, kať bych swoje powjestwo wójwodže a wójwodowej najlěpje wozjewił. Za pschekladowach sej to na pucžu jara, a njewumyslich sej nicžo prawe. Stajradscho bych hnydom nazdala wołať: „Genovesa je zas namařana! Wona je žiwa!“ Ale tať nahle to wuprajicź, to tola njeje derje. Za sym starý wojownik, a wjedžach dotal jenož z powjedanja druhich, sčto stróženje je. A tola — je to spodžiwne! — su mje słowa: „Grabina je žiwa!“ tať stróžike, zo tschepotach, a zo stróžele hiščcže nětko we wschěch stawach cžuju. Njebudžich to ženje wěriť, zo mohło wjeselo muža tať stróžicź; a jeli to ze wschěmi cžłowjekami tať, dha mohło tajke wjesole pschekapnjenje staršcheju moricź, kaž wutseleny kłof, kiž dospjedź wutrobny trjechi. Ale jimaj tu wěc po něčim wozjewicź, słowa mudrje wubracź, rozrhcžowanje rozhladnje pschewjescź — to wschať ja njerozemju. Stasch jedyn wě jenož mjecź wobknježicź, nic pať jazyl. Tón cžescžomny knjez dyrbi tudy pomhacź. Pschetož wutrobny ze słowami mile na wscho pschihotowacź, to wón derje rozemi.“

Wjelk jěchasche ze swojimi ludžimi hnydom k biskopej, wupowjeda jomu wschitke podawki, a wunjese potom swoju njewěstoscź. Biskop bě wulch zwjeseleny, khwallesche Boha wótse, a praji potom Wjelkej: „Změrujče so, starý mužo! Bóh zriaduje, hacž do najdrobnischoho, wschitko jara derje. Chych runje k tymaj zrudnymaj staršchimaj pucžowacź, hdžež mje moje zastojnstwo woła. Duž pojedžemy hromadže.“ Swěrný Wjelk bě nad tym jara zwjeseleny, a za njoho njebě to mała radoścź a